

Fra arbeidsfeltet i Afrika og Kina

Kintshua Mangai Etat sur Kasai, Congo Belge, 29/4-35.

Til alle de hellige i vårt kjære hjemland. Nåde og fred vorde eder mangfoldig tildel i vår Herre Jesus Kristus.

Men at hedningene skal prise Gud for miskunnhet som skrevet er. Derfor vil jeg prise dig iblandt hedninger og lovsynge ditt navn. Og atter sier skriften: Gled eder i hedninger, sammen med hans folk! Og atter: Lov Herren, alle hedninger, og pris ham alle folk! Og atter sier Esajas: Det skal komme, det Isaia rotskudd, han som reiser sig for å herske over hedninger; på ham skal hedningene håpe. Rom. 15, 9-12. For at man på jorden må kjenne din vei, blandt alle hedninger, din frelse. Salme 67, 3.

Det er en forferdelig håpeshet som hviler over alle hedningers tilværelse. For manges vedkommende fordi de ikke kjenner Jesus Kristus, som er hedningenes håp, og mange fordi de ringeakter og forkaster ham, som alene kan gi håp, både for tid og evighet.

Gikk gjennom landsbyen her nede en dag. Det var megen gråt og klage. Et barn var død. Far og mor gikk rundt hytten og i en syngende tone, som gikk i takt med deres vuggende gang, gråt og klaget de høylidt. Moren hadde en liten bjelle som hun ustanselig ringte med. Også deres nærmeste slektninger var der og gråt med dem. Ja, i sannhet, hedningene sorger som de der ikke har håp. Det er vanskelig på dette tidspunkt å få tale til dem, da de holder det gående med sin gråt og skrik. Natt og dag intill begravelsen skal foregå. Men fikk allikevel sagt noen ord om Jesus som kan trøste de bedrøvede og gi fred og hvile til alle som vil motta ham.

Fikk vite at barnet skulde begravnes den neste dag ved solnedgang. Jeg gikk da tilbake dit igjen, bad dem å bære kisten (som består av en uthulet trestatue) bort under et stort tre. Der var mange folk fra andre byer samlet den dag på grunn av en sak de hadde å avgjøre sig imellom angående en kvinne som var gift som hustru til en mann der byen. Det var en avbetaling det gjaldt. De blev visst ikke enige, så de hadde delt sig i grupper og diskuterte ivrig.

Jeg bad dem om å la sine affærer hvile for en stund og kommen under treet. Jeg hadde sagt til å si dem noen ting. De ville alle, men noen motstrebende de mumlet at solen vilde gå ned bak den store åsen og at de blev det mørke gamelfort, og de var ikke ferdig sine saker ennå. Så blev det

Evangeliet gir håp. 30 døpte. Menn og kvinner bøier sig for Jesus.

tyst og stille og jeg fikk tale til dem om det som Jesus sa til sine disipler: La de små barn komme til mig, og hindre dem ikke, thi Guds rike hører sådanne til. Ordet blev så levende for mig. Jeg syntes himmelen var så nær. Men jeg måtte fatte mig i korthet. I det samme jeg sa amen, var det fire mann, som grep om stokkene for å bære den lille gutt til graven nede i skogen, hvor han skal hvile til opstandelsens morgen.

Jeg stod lenge på samme plass og så efter dem som bar kisten, inntil de boiet av til høire og blev borte bakom det meterhøie gress. Jeg tenkte: O, du for en veldig skare også av dette folk, slekt efter slekt, er gått inn i evigheten uten å kjenne herlighetens håp: Jesus Kristus.

Solen var nu gått ned, og det kjentes så godt å være fri for dens brennende stråler og i stedet få nytte aftenens svalende bris. Jeg ruslet hjemover til stasjonen og den sangen kom for mig: Guds sol er med frelse opprunden, og vinterens gravnatt endt. Nu blomsten av knoppen er sprungen og sorgen til jubel er vendt.

Gud vil ingen synders død. Men at alle skal komme til sannhetens erkjennelse. Vende sig til ham og leve. Her gjøres meget for dette folk i disse dager. Mange misjonere arbeider i Belgisk Congo. Gud vil at hans ord skal forkynnes for alle folkeslag for Jesus kommer. Måtte de kjenne

sin besøkelsestid og motta ham som kan sprede alt mørke og opplyse alle mennesker.

Vi lever alle bare godt på Kintshua. Gud er god. Han oppholder oss til legeme og sjel. Og gir oss styrke til legemet, så vi kan få være i tjenesten. Bed for oss, kjære venner, at vi i alle deler må bli dyktiggjorte og alltid være fylt av Jesu kjærlighet og ikke bli trette av å så seden ut. Gud har sagt at vi skal hoste i sin tid, om vi ikke går trette.

Eders i Jesus Kristus forbundne
Ruth og Jens Glittenberg

Ching Yuan Hsien, 9/5-35. I elskede. Undre eder ikke over den lid som kommer over eder til prevelse, som om der hendte eder noget underlig. Men i samme mon som I har del i Kristi lidelser, skal I glede eder, for at I og i hans herlighets åpenbarelse kan glede eder med jubel. 1. Pet. 4, 12-13.

Elskede misjonsvenner. Vil få lov å takke så hjertelig for M. R. som kommer regelmessig til oss. Det er så gildt å lese fra de forskjellige steder av feltet. Må Herren styrke og velsigne den enkelte, oss som er ute og også dere kjære venner som er hjemme. Herren er trofast som har kalt oss. Hele veien har han lovet være med. Vi har fått erfaring Herrens trofasthet og nåde mot oss, og som dagen er skal styrken være. Guds ord har den samme makt også herute i dette mør-

ke Kina. Vi er en liten flokk her, som får prise Herren for frelsen i Jesu blod! Vårt håp og vår bønn er, at mange flere må finne veien til livet.

Vi har været ute med teltet i flere uker og vi fikk se Herrens arme utrakt til frelse. Lovet være Gud. Menn og kvinner, unge og gamle bøide sig for Jesus. I den ene av disse landsbyer vi var ute i, er der nu et lokale hvor de kristne kommer sammen til bønnemøter. Vi går ofte dit og hjelper dem. En av de gamle menn som blev frelst der, var en slave under røking; men den dagen han boiet sig for Jesus, mistet han lysten til å røke. Pris skje Gud! Han kan fullkommen frelse så det merkes og kjennes. Evangeliet er mektig til å omskape et menneske. Vi ser virkelig beviser på det. Kineser-kvinnene især, får erfare at Jesus er mektig til å frelse og helbrede. Kineser-kvinnene står på et lavt nivå. De har ikke hatt noen skolegang. Deres bundne ben og dertil at de er undertrykt i hjemmet, gjør at de forstår så lite og de fleste har en dårlig helbred. Ofte når en kineser-kvinne blir frelst så er det alltid det første vi hører hvordan Gud har styrket hennes legeme. Når hennes slektning eller nabo ser at det er virkelighet, så bestemmer også de sig for å tro på den samme Jesus. Søndagene kommer de inn her til byen på møtene. For å rekke frem til formiddagsmøtet, går de hjemmefra tidlig på morgenen. Veiene herute

er ikke asfalt og brosten. Nei, det er jordveier og er det tørt og solen steker, så brenner det under benene. Guds ord er sannhet. Han gir den trette kraft og den som ingen krefter har stor styrke. Dette løfte får både våre kjære kinesere og vi kjenne opfyldelse av. Det har styrket våre hjerter og opmuntret oss, når vi ser de kristne komme inn til møtene for å høre om Jesus. Guds ord vender ikke tomt tilbake. Halleluja! Sist søndag hadde vi en herlig dag. På formiddagsmøtet falt Guds ånd. Vi blev fylt med lovprisning så det føltes som lokalet blev for trangt for oss. Hvor herlig det skal bli en dag å få prise lammet, løst ifra alt som binder hernede. Elskede venner bed for oss! Herren hjelpe oss å være tro i det lille!

Str. Alfild Bjerna hilser så meget.

Mange hjertelige hilsninger.
Eders i Jesus
str. Asta Thuen.

Yüan Shi Hsien, Hopei N. China
Mai 6. 1935.

Kjære misjonsvenner. — Guds fred!

Sender med disse linjer en hilsen herfra. I år avsluttet vi vårt årlige vårstevne. Bror og søster Fjeld fra Pai Hsiang var her og hjalp oss med møtene.

Riktig mange folk møtte frem og det var riktig velsignet. Vår kjære broder Fjeld er en som ikke sparer sig når det gjelder å vidne for kineserne, og det var også megen nåde over ham.

Vi hadde også dåp og det var 33 som gikk i vannet idet de hadde bekjent sin tro på Kristus.

Så brøt vi brodet sammen og la hendene på de døpte og nu som alltid ved disse anledninger arbeidet Guds ånd.

Ja enkelte storhulket. Guds ånd kan gjøre forsoningsverket levende også for kineserne. Vi priser Herren for disse møter og er glad over at arbeidet går frem selv om det ikke går med slik fart som man kunde ønske.

Vi tok hjem teltet nu før stevnet og kommer ikke til å dra ut med det for til høsten.

Det blev så forferdelig varmt å ha møtene i teltet, da solen stikker rett igjennem. Ja, det var et par dager som det kjentes utholdelig.

Nu kommer den forferdelige varmeperiode som man kan grue for. Godt at vi er friske og får styrke eftersom dagen er.

Kjære venner og alle «Misjons-Røstens» lesere, ta oss og arbeidet med i eders bønner. Gud hører bønn.

Eeders i Kristus
Margareth Dørum,
Hilma Karlson.

KONFERANSEN I DRAMMEN

tirsdag 11. juni var godt besøkt. Det første møte begynte kl. 10 form. og som dirigenter valgtes S. Severinsen, Drammen og som sekretær G. Iversen, Sarpsborg.

Første sak var misjonen på de forsamlede steder. Efter at flere hadde uttalt sig om saken blev følgende beslutninger vedtatt angående misjonen for de forsamlede steder:

1. Evangelistkassen fortsetter som før.
2. Beløp til kassen må innsendes til kassererens og må bare brukes til hvad det er bestemt til — til støtte for de forsamlede steder.
3. Komiteen fortsetter uforandret.
4. Beslutningene blir å innta i «Det gode Budskap» og «Misjons-Røsten».

Det blev også henstillet til broderne i komiteen å arbeide mere med saken. Bl. annet påminne de frie venner ved skrivelser i bla-

dene m. m. Det blev også henstillet å opta offer til denne sak en søndag i oktober.

Kl. 4 samledes man igjen og første sak var den ytre misjon. Som det vil huskes, blev det valgt en komite på konferansen i Moss ifjor til å undersøke hvad der måtte gjøres for å opnå innreisettillatelse til de forskjellige land m. m. Br. Lind, Moss redegjorde for de opplysninger de hadde innhentet og fremla de forslag broderne var blitt enige om å fremsette. (Utførlig skrivelse inntas annetsteds, Red.) De fremsatte forslag blev enstemmig vedtatt. Til tillidsmenn blev valgt: Jul O. Lind, Moss, G. Syvertsen, Drammen, M. Steve, Volda, Hjalmar Olsen, Hurum og T. Gabrielsen, Oslo.

Neste sak var: **Hvad tror og lærer de frie venner.** Det var mange som deltok i samtalen og som et resymé av denne kan det

i korte trekk uttrykkes slik:

De frie venner står helt på alt Guds ord, de ønsker å stå på bibelens grunn og alene ha den som sin rettesnor både for lære og menighetsordning og anerkjender ikke noen annen overhøhet. En hver forsamlig er selvstendig, men de ønsker å samarbeide og komme hverandre til hjelp så langt det er mulig.

Neste sak var: **Sangbok.** Br. Nordquelle oplyste at han gå utgivelsesretten til Schibboleth til de frie venner uten vederlag. Et tilbud som blev mottatt med takk — hvilket forsamlingen ga uttrykk for ved å reise sig. Boken vil bli utgitt i revidert stand til en salgspris av kr. 2.50.

Dette resultat blev mottatt med stor glede av alle de tilstedeværende. Det var sikkert den konferanse som har gitt best resultater og hvis beslutninger er blitt mottatt med størst tilfredshet på lengre.

Ref.

MISJONS-RØSTEN

Fritt, uavhengig organ i misjonens tjeneste.

Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomité. Utkommer hver 1. og 15. i måneden. — Alle brev og meddelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adresse: Misjonsrøsten, Sarpsborg.

Abonnementpris er: I løssalg 20 øre kr. 2,00 for halvåret og 4,00 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6,00 pr. år. Bladet bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonærene. Adressforandringer, skriftlig opplysning og betalinger skjer til ovenstående adr.

Neste nummer utkommer 15. juli, om vi lever og Gud vil.

Misjons-Røstens bestyrelse

Der som bekjent består av Jul. O. Lind, Moss, E. Syvertsen, Drammen, M. Stove, Volda og G. Iversen, Sarpsborg, hadde sin årlige sammenkomst i Drammen 2. pinsedag.

Bladet har i dette år gått endel frem og som en gledelig begivenhet kunde noteres, at det var kommet inn forholdsvis meget av gammel gjeld i år. Fortsetter det som hittil, vil det overstige det beløp der er beregnet å innskutte i år og det er jo bare bra.

Det er også i den del av året som er gått tilkommet en del nye abonnenter og løssalget har øket. Alt i alt må det kunne sies, at driften har vært tilfredsstillende hittil i dette år.

Misjons-Røsten vil fortsette i samme spor som hittil efter den nåde Gud gir. Bladet står som bekjent helt på Guds ord og er et upartisk misjonsorgan. Det er spesielt et organ for de frie dømte misjonærer der ikke er garantert noe fast underhold av samfund eller organisasjon. Eventuelt over skudd vil tilfalle disse misjonærer som regelmessig skriver i bladet, efter bestyrelsens bestemmelse.

Det skulde være oplagt at misjonsvennene vil støtte bladet ved å abonnere på det og hjelpe til med å utbrede det.

Misjonærene har også mere og mere innsett hvilken betydning det har å ha et organ der til stadiet kan tale deres sak og bruket det flittig.

Finmarksmissionen har også en god hjelp i bladet. Også arbeidet for å bringe det frie evangelium til Nord-Norges kolde og vanskelige tilgjengelige misjonsfelt vil i «Røsten» ha en velvillig talsmann.

Derfor: Arbeid for «Misjons-Røstens»!

Fromhet på avveie.

For en tid siden utkom en bok på engelsk med ovenstående tittel. Den kritiserer nok så sterkt Oxford-gruppe-bevegelsen og var vistnok altfor kritisk.

Men her for en tid siden stod en notis i dagspressen om et Oxfordmøte i Sandefjord kirke og blant annet hadde den fra radioen kjente «Lykttemannen» avlagt vidnesbyrd om sin «forvandling». Blant annet nevnte han, at han fremdeles tenkte å fortsette med sin visesynging i radio hvis han ikke fikk ledelse til å slutte. Han hadde fått ledelse i mangt, sa han.

Nu er det av viktighet å kjenne Guds ledelse i sitt liv, men det behøves vel ingen ledelse i dette tilfelle. Det er vel ingen som tror, at Jesus eller disiplene vilde sunnet så tåpelige viser i radio. Hvis man vil prøve sitt liv efter denne

regel: Hvad vilde Jesus gjøre i et slikt tilfelle, skulde svaret snart være gitt.

Biskop Lunde uttalte også ved en leilighet, angående den kristne frihet, at man kunde ta et slag kort, drikke en øl eller en øl og være like god kristen for det.

Slike uttalelser er ikke tegn på forvandling, men på at det gamle menneske lever i hele sin velde. Hvis dette syn antas av Oxford-bevegelsen er den domt i sig selv som en bevegelse der ikke er tilbelysk.

som alltid er villig til å gå i kralene med evangeliet, og der også noen unge menn som gikk seg selv over til Gud og gjorde være med i arbeidet evangelister eller hjelpe, og jo gledelig efter en arbeidsdag i Afrika, å få se tilbake på noen som man kan la være og fortsette gjerningen efter å ha vært villig til å gå, men i bad, og at de skulde venner. Det det mulig for beidet skulde si farvel og «Fremfor alt ønsker jeg at må be for mig. Uten eders klarer jeg ikke å være her. Og kan fortelle dere nu, at det bare på grunn av eders bønn at jeg er her idag. Det var som bragte mig hit, jeg var villig til å gå, men i bad, og måtte gå.

Evangelisten, et svar på bønn.

Da evangelisten som skulde re på plassen og ta vare på beidet skulde si farvel og «Fremfor alt ønsker jeg at må be for mig. Uten eders klarer jeg ikke å være her. Og kan fortelle dere nu, at det bare på grunn av eders bønn at jeg er her idag. Det var som bragte mig hit, jeg var villig til å gå, men i bad, og måtte gå.

Det er jo meget godt å vite vi har en bra evangelist på veiet. Evangelisten som er der er en av Evenstads gode misjonærer. Og la mig med det samme sagt det: Evenstad gjorde et godt misjonsarbeid de siste årene han var her. De innfødte på ham med taknemmelighet ofte kan vi høre de ber for og takker Gud for dem endog så mange år siden han forlot Må Gud signe dem.

En personlig takk. Så vil vi, min hustru og jeg si eder en personlig takk for samarbeide i disse år vi har gjennom dele dagens hete sammen. Vi ønsker eder fremfor alle tingler fylde av velgjørelse fra Gud hjemme. Bli fornyet, til glede sjel. Reis og bli kjent med... nner som har hjerte for misjon og vi vil be at der må gaves frimodighet når I oplader munn for å vidne om ham hans sak.

Et råd til venneflokkene. Vi vet det vil interessere å få se eders misjonærer som vært herute i mange år, og har stridt og lidid for Jesus og for de sorters skyld. Det nok mange gledeslag bortom hus og hjem. Men først vil be for mine venner Nesfossen og Haraldsen. La de nu først gå til å hvile og være i ro en eller to. De er meget slitte.

Dernest hadde dagen den glede at vi fikk se fem hedninger komme til Jesus. Tenk Hlatshwayo kom over til Gud idag. «Hlatshwayo? Ja, det høstes aldeles utrolig ut. Han som hele denne tid, mens søstrene hadde vært på stedet hadde nektet dem å komme inn i hans hus for å holde møte. Hlatshwayo, som var så hård som en sten når det gjaldt evangeliets budskap. Jo da, tenk han er med. Han har «sagt» sig. «Se, han ber.» Ikke nok med det, mens hans unge kjække sønn kom også med. Av Herren er dette gjort og det er underlig for våre øine.

For oss som var på besøk der var det jo rent gledelig å få en slik dag. Ikke så meget for vår skyld, men for deres som fikk se en løsning i isen for de gikk. Jeg tror Gud måtte gi dem en slik oppmuntring for de reiste, så de skulde få litt skjønnt å tenke tilbake på mens de er hjemme.

En liten kjernetropp.

I de år søstrene har vært her på Nzogomane har de vunnet ikke så få for Mesteren. Nu idag Jesus er mektig til å frelse og til å bevare. Der er noen kvinner

Farvel Afrika.

Fra misjonærene Nesfossen og Haraldsen avskjedsmøte på deres stasjon Nzogomane.

De skal hjem blev det sagt oss, men hvem kan si hvor hjemmet egentlig er for dem som har forlatt alt for å følge ham som gav sig selv for oss? Er hjemmet der hvor våre barnesko blev utslett, eller er det der hvor vi har slitt ond for om mulig å frelse noen?

Skulde man domme efter tærene og omfavnelsene og hjerteligheten i håndtrykkene og vennene, de sorte og hvite som næsten ikke kunne skilles, så må vi si at hjemmet deres er likeså meget her som det er der hjemme i det skjønne herlige Norge.

Dette menes ikke som noen fornærmelse eller forringelse av barndomshjem, foreldre eller søskende, men det er ment som en tribut til dem som så helhjertet har ofret sig for det arbeide de kom for å gjøre.

Det har vært min udelte glede å være søstrene Nesfossen og Haraldsen behjelpelig i arbeidet siden vår kjære broder og medarbeider P. A. Evenstad reiste hjem til Norge for noen år siden. Mange er de gode stunder vi har hatt sammen om Guds ord, og vi har sett Guds hånd utrakt til frelse for både troende og hedninger.

Hårdt felt. Søstrene har vært satt på et hårdt sted. Den stamme de er arbeidet blandt har en hård natur. Ja, jeg våger å si, den hårdste jeg har truffet på i de år jeg har vært herute, og vi kom ut i 1920 til Afrika, og har vært på mange forskjellige steder med evangeliet.

Utholdne. Det står så skjønt om Moses at han holdt ut som om han så den usynlige. Det kan jeg forsikre dere om venner at hadde ikke våre søstre smakt den Usynliges kraft, og evige arme til å holde dem oppe vilde de ikke ha holdt ut som de har gjort. Men tross de tunge kår, det hårde folk og ofte motvilje fra folkets side har de holdt ut til idag.

Ofte har det vært smått bevent med finansene. De har måttet spinke og spare på mange måter for å kunne klare sig igjennom. Det er ikke den minste frimann kan klare å holde arbeidet gående på grunn av mangel på det mest nødvendige for sig selv og så litt til å drive arbeidet frem med.

De innfødte har ikke alltid vært smille. Det har på grunn av stammens hårdhet vært meget vanskelig for ikke å si umulig for nu, å få noen sort evangelist til å hjelpe dem i arbeidet der. Men der hvor ingen evangelist har villet gå, der har disse modige og Gudhengivne søstre stått i trækker, kostet dem deres ungdomskjonn-

tro imot ham som kalte dem fra mørket til sitt underfulle lys.

Arbeidssomme. Da vår misjonsdirektor besøkte Afrika for en tid siden og han hilste på søstrene sa han: Det er de groveste kvinnehender jeg har tatt i og nu har jeg hilst på mange mennesker i verden. Og til mig sa han på sin faderlige måte en stund efterpå: «Vær snill med disse søstrene, hjelp dem det du kan, de lider for Jesu skyld.»

Om de kunde sett dem ute med hammer og spiker, ute med jernplater og stokk og sten for å holde husene sammen, — ja, til og med å ordne med å forme mursten, og plane hus, — da vil dere nok si at det var mere enn i almindeighet venter av kvinnelige misjonærer.

Men ikke bare på den materielle side, men også på den åndelige side har de arbeidet. Sent og tidlig har de holdt på med skole. I lange tider har de undervist selv, da de ikke hadde råd til å få en innfødt lærerinne. Dertil har de vært meget trofaste til å ride, når de har hatt hester, og å gå tilfots rundt til de innfødte i deres kraler. Ofte har de gått til den store utgift å holde stormøter for mange dage ad gangen for om mulig på denne måte å vekke noen op fra sin åndelige søvn.

Hvad de innfødte sier.

— Jeg takker Gud for jeg kom hit idag. Her har jeg sprunget som liten pike. Her fikk jeg først høre evangeliet. Her blev jeg døpt. Her har jeg gått i dåpsklassen, og her har jeg lært å høre Guds ord. Det evangelium som jeg her har fått har gitt mig lyst til å springe rundt om i kralene og fortelle andre om frelsen i Jesus. Nu er jeg gift. Jeg er en evangelists hustru, og Gud har tent en ild i mitt indre. Takk skal dere ha misjonærer som kom. Gud signe eder på veien.»

— Jeg er glad over Jesusnavnet. Det fant mig i synden. Det tok mig ut av mørket. Det lever jeg ved idag. Det er mitt håp nu i livet og det skal heller ikke svikte i døden.»

— «Vi takker Gud for søstrene som kom og tente lys. De satte det ikke under skjeppen, men de har latt...

hytt... ess og jord. De lå på fat, og de bekl... av våre usle spise var... ge kost. Men ders... lyset iblandt oss. He... unge pene damer og menn (siktet også til Evenstads eldre). Nu er de rynket og eldre. De har lagt sin ungdomskjønnet igjen blant oss. Det kostet dem deres ungdomskjonn-

het og meget mere å tenne lyset iblandt oss. Gud velgjerne dem. Herren forby at slike offer for å lyse for oss skal bli forgjeves. De har tatt den byrde og gjeld de stod i til Jesus og lagt den på oss. Måtte vi nu lyse for andre.»

Meget mere kunne referes fra møtet, men det lar sig ikke gjøre her. Dog var det en eneste takknemmelighets lovprisning til Gud som hadde forbarmet sig over dem og sendt dem misjonærer som bragte dem lys.

Selve farveløstet.

Det var vel et skjeldent syn å se så mange folk samlet der til et møte. Det var ikke bare troende men også hedninger som var kommet. De troende og evangelistene fikk anledning til å takke misjonærene, og det blev nesten aldri slutt, og undertegne de talte om de sorters vegne for det lys de hadde vært for folket. For den helhjertetet som var lagt for dagen i hele deres arbeide. Flere andre misjonærer som var tilstedet takket dem også, og gav dem noen ord med på veien.

En stor dag.

Forst må jeg vel få si også i forbindelse med denne dag, at vi hadde den glede å få ha dåp også, og å forene med menigheten en liten flokk som hadde sagt det gamle liv farvel for å innvie sitt liv til Jesus. Det var en heitidelig stund for oss når vi formante dem til å holde fast ved Jesus, og når vi bad menigheten å føde de spedte lam som nu kom inn iblandt dem.

Dernest hadde dagen den glede at vi fikk se fem hedninger komme til Jesus. Tenk Hlatshwayo kom over til Gud idag. «Hlatshwayo? Ja, det høstes aldeles utrolig ut. Han som hele denne tid, mens søstrene hadde vært på stedet hadde nektet dem å komme inn i hans hus for å holde møte. Hlatshwayo, som var så hård som en sten når det gjaldt evangeliets budskap. Jo da, tenk han er med. Han har «sagt» sig. «Se, han ber.» Ikke nok med det, mens hans unge kjække sønn kom også med. Av Herren er dette gjort og det er underlig for våre øine.

For oss som var på besøk der var det jo rent gledelig å få en slik dag. Ikke så meget for vår skyld, men for deres som fikk se en løsning i isen for de gikk. Jeg tror Gud måtte gi dem en slik oppmuntring for de reiste, så de skulde få litt skjønnt å tenke tilbake på mens de er hjemme.

En liten kjernetropp.

I de år søstrene har vært her på Nzogomane har de vunnet ikke så få for Mesteren. Nu idag Jesus er mektig til å frelse og til å bevare. Der er noen kvinner

SPREDT

Venneste

Stevne avh... Eugen Thoresen... 1935, hvortil... landets frie... velkommen... friluftsm... Hvis regn... predikende b... opp, og mugg... Kaffe, melk, m... på grunn av l... som vil ove... og ullaeppe... samarbeide i disse år vi har g... velkommen... og et deilig s... Heres ringer b... E. Thoresen... evangelist.

oplysning fra A... Vennene i Ask... 30. juli, m... fabrikken har... arbeide på ferie... sattes til 28. j... stevnet 30. j... gjort noen stede... enne oplysning.

stevnet i Dramm... pinsen hadde s... Turnhallen s... ledning og so... 900 mennesker v... til hvert møte... Flere predikend... H. Hogen... Dammen,...

Stevne m. fl. Da u... hadde anledning... alle møtene er... ingen er nok bra, men det et... hærskare av v... lev nesten for... sammenlagt var m... Mulig noen anner... litt utførlig refe... å få det til nest...

skjverdighet er so... sier en kjent d... ens innflydelse utvi... menneskelige egensk... behagelige mennesk... gnvsrdsdag, vát og... En elskverdig pers... ogu får andre til å s... re ut. Han forkorta... jernbanestasjonen... rsniket. Han er en opmunta... medarbeidere, og...

Innstilling angående misjonssaken.

Under konferansen på Moss i 1934 blev mulighetene for en bedring av arbeidsforholdene for de frie misjonærer drøftet.

Da det var forskjellige oppfatninger om hvad der kunde og måtte gjøres for å opna en sådan bedring, blev tre brødre valgt til å undersøke stillingen på de forskjellige misjonsfelter og fremkomme med forslag til en eventuell ordning.

Efter å ha foretatt de nødvendige undersøkelser og konferert med forskjellige misjonærer har undertegnede kommet til følgende resultat:

KINA

For dette felts vedkommende er der ingen spesielle vanskeligheter med å få innreisestillelse eller med å erverve grunn til misjonsstasjon.

Med hensyn til ordningen av menigheten er det to oppfatninger blant misjonærene. Endel mener at målet må være at de innfødte kristne selv kan overta stasjonene og deres drift, og dette begrunnes med den stadig økende uvilje mot den hvite rase, som gjør sig gjeldende i Asia. Om de hvite misjonærer jages ut, vil de innfødte kristne være stasjonens eiere og kunne fortsette virksomheten. I motsatt fall vil stasjonene sannsynligvis bli beslagnede av staten. Andre misjonærer mener at stasjonene må stå under de hvites kontroll, da de innfødte kristne ikke kan stå alene.

INDIA

Her er arbeidsforholdene stort sett som i Kina.

Det er ingen vanskeligheter med å få innreisestillelse. For å få en misjonsstasjon tilskjettet en i India virkende misjon kreves at vedkommende misjon ledes av et utvalg på minst fem personer.

Det ansees for å være klokest å arbeide med det mål for øie, at stasjonene overtas av de innfødte menigheter, så langt det lar sig gjøre, da rasehatet også her kan føre til at de hvite misjonærefordrives.

CONGO

Angående betingelsene for å få innreisestillelse svarer dr. Anet i Belgia på en henvendelse fra misjonær Christiansen:

«For Congo Belge er det nødvendigt:

1. Et gyldig pass, påtegnet av en belgisk konsul.
2. En politiattest som bevidner at man ikke er strengt straffet.
3. En lægeattest som erklærer at man ikke er angrepet av noen smittsom sykdom, især tuberkulose.
4. Å deponere 1000 + tusen — belg. — i en bank i Oslo eller kolonialde i Brussel til fordel for en tilfelle av en nødvendig hjemreise.

Denne betingelse for en absolutt.

Det er meget vanskelig å erhverve land til misjonsstasjon så lenge en misjon har mindre enn fem virkende misjonærer på feltet. Når dette tall opnåes har

for de brødre som eventuelt vilde bli valgt til dette tillitsverv, og innskrenker oss derfor til å nevne at deres oppgaver var i første rekke måtte være følgende:

1. Å søke å forhindre alle slags tvangssalg av frie misjonærens stasjoner.
2. Ved råd og veiledning å hjelpe frie venner som har fått kall til å reise ut som misjonærer.
3. Gjennom spesielle innsamlinger å bringe hjelp til misjonærer som virkelig trenger hjemreise, uten å være i besiddelse av de nødvendige midler.
4. Forøvrig — i den utstrekning det lar sig gjøre — å bistå frie misjonærer og deres kasserer i spørsmål som disse vanskelig kan løse på egen hånd.

Da misjonær Alb. M. Christiansen nu er på vei til Congo, har han ikke fått anledning til å undersøke nærværende instilling men han har vært med i forarbeidet og antas i alt vesentlig å være enig i foranstående.

Drammen den 8. juli 1935.
Jul O. Lind, Erling Syvertsen.

Vennestevne
Om Gud vil og vi lever avholdes vennestevne på **Fritun i Sogne** søndag den 30. juni, hvortil enhver er hjertelig velkommen. Velkomstmøte lørdag aften kl. 8.
For vennene **K. Bryntesen.**

Vestre Gran
Vennestevne på Fjordvang, V. Gran søndag 7. juli. Alle hjertelig velkommen.
For vennene **L. Falang.**

Saltnes i Råde
Menigheten i Klippen, Saltnes, Råde avholder sitt årlige vennestevne søndag den 7. juli, hvortil alle er hjertelig velkommen.
Motetid kl. 10½ form.
For menigheten **Lars Lervik.**

Askim
Stevne i Fremtiden søndag 28. juli. Apningsmøte lørdag kl. 8.
Søndag møter kl. 11, 3 og 6. Hjertelig velkommen til stevne.
For vennene **Peder Dahl.**

Vennestevne
i **Betania, Rygge** avholdes søndag den 4. august. Motetid kl. 11, 4 og 7.
Hvortil vennene innbys.
Kaffe, melk, smørbrød og mineralvann fås kjøpt på stedet.
For menigheten **Hans K. Utne.**

De har vært til megen velsignelse i Afrika. Både til sorte og hvite. Det er ikke så godt å tolke de sorte følelser, men når jeg sait og horte på avskjedsmøtet på alle de som takket Gud fordi de var tatt ut av hedenskapets mørke og ført over i det underfulle lys, da vet jeg at det kom fra hjertet, og at de knapt visste hvorledes de skulde få takke sine hvite venner. Det er I som har gjort det mulig for dem å være herute. Derfor skal I også ha takk for alt det I har gjort. Må Gud rikeleg velsigne eder igjen.
Eders I Kristus forbundne
Dagny og Lars T. Tveitan.

Gjør ikke noe av tilboielighet.

Det ord som er blitt oversatt med «tilboielighet» i 1. Tim. 5: 21 kunde også oversettes: «Praktiskhet» (sammenheng også den svenske og engelske bibel). Det vil da si personlig hensyn, sympati eller antipati.

Dersom det ord av Paulus: «Gjør ikke noe av tilboielighet» var blitt praktisert i hele sin vidt-rekkende konsekvens, da vilde uten tvil meget være anderledes. Da vilde det for det første aldri ha forekommet at vi som Guds barn gjør forskjell på folk. For at det blir gjort i sørgelig stor utstrekning nytter det ikke å benekte. Vi vet alle at i en menighet blir det ikke alltid gjort slik vesen av et almindelig, fattig lem som av dem som er mere «fremtredende» på det timelige områdene, enten det nu er begavelse, rikdom eller stilling som gir dem fortrin. Og det er rent sårt å omtale den synd som mange har gjort for våre «små» evangelister. De «store», fremtredende, ofte rikeleg lønnete, skal alltid begunstiges med fint løsi, gjerne hotell, og enklekkelig betaling. Nuvel, dette er såviss intet å misunne dem. Men hvorfor unner vi da de andre stakkars vidner så lite? De kunde virkelig trenge en ekstra forpleining. Det er disse som kjemper med ensomhet, disse som må ofre, alltid og overalt, og ta det som de får det, både sommer og vinter, og ikke er det alltid så lett for dem å få sine fattige kroner til å strekke til. Hvorfor skal disse stakkars brødre, kostelige øienstener for den Herre som de tjener, ha det trangere enn andre? «Mine brødre! la ikke eders tro på vår Herre Jesus Kristus, den herliggjorte, være forenet med at I gjør forskjell på folk!» Således skriver apostelen Jakob, drøvet av den Hellige Ånd. Har vi alle en ren samvittighet her?

Vi kjenner også til hvilken forferdelig snare det er å la sig forlede til å se gjennom fingrer med urett, når denne urett finnes hos noen av våre intime venner, eller hos personer som vi nødig vil komme på kant med. Menighets-tukten blir aldri rettfærdig, og derfor aldri helt velbehagelig for Gud, dersom vi skal dysse ned eller tolerer det hos noen som blir ubarmhjertig dømt hos andre.

Stor nåde skal det også til å være rettfærdig overfor personer som vi av en eller annen grunn ikke synes om. Særlig er dette vanskelig når det gjelder noen som tidligere har kritisert og dømt oss for noe som ikke var rett. Og når det så blir ugriper med dem selv, hvor trenger vi da ikke å lytte til dette ord fra Herrens munn: «Gjør ikke noe av tilboielighet!», skriver E. S. i «Korsets Seiers».

SPREDTE FELTER

Vennestevne.

Stevne avholdes hos evangelist Eugen Thoresen, Solbakken, Minnesund st., søndag den 7. juli 1935, hvortil så mange som mulig av landets frie venner er hjertelig velkommen. Møtene blir holdt som friluftsmøter kl. 11, 3 og 6. Hvis regn på lokalet. — Flere predikende brødre deltar. Mat, kaff, og mugge må tas med. Kaffe, melk, m. m. fåes kjøpt. På grunn av lokalforholdene må de som vil overnatte ta med sig telt og ultepper. Vær så hjertelig velkommen i Jesu navn. Bed om et deilig solskinsnær og en herlig overflod av Guds rike velgjørelse for dagen.
Deres ringe brøder i Herren
E. Thoresen, Minnesund st. evangelist.

Oplysning fra Askim.

Vennene i Askim hadde bestemt stevne 30. juli, men da Gumminvarefabrikken har bestemt at hele fabrikkens skal innstille og arbeiderne ha ferie den tid, må stevnet utsettes til 28. juli (se annonsen). Da stevnet 30. juni er bekjentgjort noen steder fremkommer denne opplysning.

Stevnet i Drammen

Stevnet i Askim hadde samlet mange venner. Turnhallen som var leid for anledningen og som rummer over 1000 mennesker var full, praktisk talt til hvert møte.

Flere predikende brødre var fremmøtt. Blandt andre M. Kristiansen, H. Moger, E. A. Nordhelle, Dammen, Andreaassen, Støve m. fl. Da undertegnede ikke hadde anledning til å overvære alle møtene er det ikke godt å gi noe utførlig referat. Det var en hærskere av vidner og tiden blev nesten for kort enda det til sammenlagt var mange timer.

Mulig noen annen vil innsende litt utførlig referat og håper å få det til neste nr.

G. I.

Elskverdighet er som solskinn
sier en kjent doktor. Under dens innflydelse utvikler alle gode menneskelige egenskaper sig. — Ubehagelige mennesker er som en regnværsdag, våt og kald.

En elskverdig person i en sporvogn får andre til å se litt mindre ure ut. Han forkorter ventetiden på jernbanestasjonen når toget er forsinket.

Han er en opmuntring for alle sine medarbeidere, og er som et

Apollo
er navnet på den ideelle *skokrem* den er lett å pusse, og gir skotoiet en varig glans.

Du og eg er Guds hus.

Utdrag av Ludvig Hopes tale ved innvielsen av Forbundssalen i Oslo 30. mai.

Kvart hus er det einkvans som bygger, men den som har bygt alt, er Gud.

Hebr. 3: 4.

Når me les vårt nytestamente, vil me snart finna at Guds rike her på jord har ikkje bruk for noko hus etter sitt indre vesen.

Guds rike i det nye testamente er laga so at Gud bur ikkje i hus her på jord, men i hender. A vigsla eit hus av sement og stål til bustad for Gud i serskilte meining, det er framandt for nytestamentet.

Likso godt og nyttig som eit praktisk hus er for arbeidet ogso i Guds rike, som for alt anna arbeid, likso lite kan sjolve huset ta imot noko frå Gud eller giv noko frå han til andre. Guds ord og Guds ånd kan difor gjera si gjerning her i verdi utan kyrkje og bedehus.

Ein tar heller ikkje vera svært godt kjend i kyrkjesoga for å vita at soleis var det for og so er det no. Det var ikkje i katedralar og pryda kyrkje og forsamlingshus at Guds rike første gong slo rot i folkelyd og bar si fragefrukt. Men det var millom anna då dei kristne møttest i fjelholer og bergklofter og då dei hekk på kors og stod på brennande bål.

Soleis vann Kristus over det store, heidenske romarriket. Kristus reiste som regel talarstolen sin på bergknattar, på skartofter og i bakkehall. Det var heller ikkje frå Nidaros-domen at Guds rike for ålvor slo rot i vårt folk, men det var gjenom bondeguten frå Tune då han gjekk frå grend til grend og banka på bondens dør. Den einaste dør som lovte var opna for han, då, var dør inn til fengselet. Med fut, lensmann og prest etter seg drog han gjenom landet med Guds ord.

Då slo Guds rike rot i vårt folk i serskilte grad. Nysgjær og ein stubb i eit kristeleg blad tok meg sterkt. Det var skreve av ein svensk prest som har vore ein tur i Ukraine. Over slettene der går no eit sterkt ånds-ver, og tusen på tusen gir seg over til Gud. Desse forfylgde og fagte kristne frå litgrand hjelp ogso frå Norig og dei nordiske land.

Umlag 30—40,000 har no gitt sine liv til Kristus, og mange tusen fleire er overtyda um at der er det rette, men har endå ikkje fått mot til å vedstå det fritt, fordi dei reddast for fylgjene. Dei kristne forsamlingshus som har vakse fram er denne vekking fått seg nokre kyrkje, forsamlingshus eller kva ein no vil kalla det. Og den flottaste av desse kyrkjene er eit nykalka fjell! Elles samlast dei i hønsehus og skur.

Den norske presten som nyleg har der, sier millom anna: «Aldri synest eg at eg har stått ei første kristne forhold so nær til dei som har vore i Ukraine millom dei kristne der. Ikkje minst det ei stor oppleving for meg å vera med i gudstjenesta i fjøset. Då me ikkje forstod eit ord av et, kjendest ånden so sterk at det var som å bli slegd av Guds rike!»

Det ligg ogso so nær netop no idag å nemna litgrand frå mitt eige liv som forkyntar her i landet. 40—50 år er ikkje so reint stutt et tid.

I 1890-åri fanst det ikkje mange bedehus i landet. Då var det å banka på bondens dør og be um hus og plass til eit møte i stova hans. Då var det ikkje bilen å setja seg i, heller ikkje motorbåten. Da var det so tidt å gå utum vegen og skjera seg ei bjørgekrein, vrida henne til tog, smetta, henne inn i handtaket på kufferten, slengja henne over oksali og rusla avstad med kufferten på ryggen.

Då var alle preikestolar i kyrkjen stengde for slike karar, og ofte ogso skulehusi.

Når eg no ser attende på den tidi og på tidi no, so ser det ut slik at eg då fekk vera folket til meir nytte enn eg no gjer. No då kyrkjene står opne, då her er mange fine bedehus, og me har mykje meir godt i denne verdi enn for.

Dei fortel at då den engelske kyrkja stengde dørane sine for sin store son Whitefield og han so tok plass ved utgangen frå kolgruvane og tala ordet til dei troytne, slitne gruve-arbeidarane, då greip det slik at desse skitne, rårbarka karane gret so at tårane laga kvite render nedetter andlitet. Då sa Whitefield:

«Det var godt eg vart stengt ute. Eg kunde ha vorte stengt inne.»

De syntest nok at dette er ein underleg vigslø-tale. Likevel er det med fritt overlegg og i djupt ålvor at eg talar netop um dette.

Kvifor det?

Det er millom anna for å riva dykk, mine vener, som skal arbeidast og styra i dette huset, ut or den falske og færlige meining at no, no nær me har fått so stort og fagert eit hus her i Oslo, no skal store ting hendast.

Nei! Det hender ikkje noko stort i Guds rike ved eit fint hus. Um desse salar skal bli til nytte for arbeidet i Guds rike, då er det ikkje dei som skal vigslast. Men du og eg.

Dersom opnying i vårt kristenliv stansar, dersom me ikkje vekst i synds-erkjennning og i nåde, dersom me ikkje lærer meir og meir å vera ydmyke og borne av kjærleik, so er huset ganglaust for Gud.

Um ikkje dette Jesu Kristi huglag får makt over oss, so vert desse salar skodeplassen for æresjuke menn og kvinner som vil vera store og vryde.

Høyre de det?

Et det rom i hjarta vårt for denne tunge sanning?

Skal det verta gjort ei gjerning for Gud her i dette huset, då må det vera heilage menneske som arbeider her, slike som kan ofra alt for å halda det gamle menneske på kors et i heilag kjærleik tena i åndens nye vesen.

Da skal dei menneske som set seg på desse stolar, mestast med dei makter som lokkar burt frå det vonde og upp til Gud. Då skal me i tale, i vitnemål og song få lokka våre medmenneske til Gud.

Då skal det frå dette hus bli bore troyst, lys, von og gleda til tusentals troytne menneske i liv og i død.

A, her er so mange som ser etter hjelp!

Her er so mange som lengtar!

Her er so mange som leitast i mørke!

Her er so mange som gret!

Alle desse ser etter hjelp frå oss her i verdi, so me skal vera andre menneske til hjelp.

Måtte det lukkast ogso ved det arbeidet som skal gjerast her i dette huset.

Bøker

Misjonshistorie.

Av Emil Birkeli.

Det er første gang et større misjonshistorisk verk utkommer på norsk og man må kunne si at den utfyller et tomrum i misjonslitteraturen. Den gir et plastisk og levende bilde av de store resultater misjonen kan opvisne i den tid som er gått og peker også på hvor vi står idag. Den er en ypperlig håndbok for dem som ønsker å følge med i misjonens store innsats, helt fra aposteltiden og til idag.

Forfatteren har alle betingelser for å kunne utføre dette overveldende arbeide på beste åte. Som mangeårig lærer i misjonshistorie ved Misjonsskolen i Stavanger og i flere år misjonær på Madagaskar, har han både teoretisk og praktisk kjennskap til de ting han skriver om.

Vi får her lese om de store offer som er bragt og det mot, som de mange forskjellige misjonærer har utvist i kamp mot uvilje og hedenskap. Kamp og offer, men også seire og seiersglede.

Boken er ypperlig som lærebok i misjonshistorie. Også for misjonsledere, forstandere og forresten alle interesserte er den en utmerket veileder. Den kan leses med like stort utbytte av alle.

I boken finner vi opplysninger om klima, rase, religion m. m. på de forskjellige misjonsfelter. Vi får også opplysning om de misjoner som arbeider på de forskjellige felter og tilslutt en samlet oversikt over det hele. Det er på samme tid noe for både læg og lærer.

I Misjonshistorie 1 er Afrika behandlet lett oversiktlig og på en slik måte, at det ikke virker trettede, men man rives med. Det er en misjonsbok som ingen vil angre på å ha anskaffet sig.

Misjonshistorie 1 er på 367 sider og pent innbundet. Den koster kr. 7.00, idet den er utgitt med bidrag av det Osterhuske fond.

Den fåes hos bokhandlerne. — Hovedkommisjonen er: Bibelselskapets Bokhandel A.s. Den er utgitt av Selskapet til Kristelige Andaktsbøkers utgivelse, Munchsgate 2, Oslo.

G. Iversen.

Utviklings-læren.

Den danske forfatter og dikter Helge Rode har nylig skrevet i et av Københavns store dagblade om bibelen og biologien (læren om de levende vesener på jorden). Selv prester forlanger bibels og i stedet for bibelens skapelses-beretning. «De bebreider endog kirken at den ikke straks aksepterte den makeløse «utviklingslære». Akk, hadde kirken ik-

De Frie Venner

holder stevne i Rossfjordstrøm bedehuset Eben-Ezer 30. juni. Reisende brodre og søstre kan tilskrive Søren Eriksen, Rossfjord. — Alle er hjertelig velkomne. Broderhilsen. Ingebr. Eriksen.

Stevne.

i Svae bedehus i Skiptvet den dag den 16. juni. Møter kl. 11 og 3 og 6. Mat og drikkekar med te, kaffe og melk på stedet. Alle velkommen i Jesu navn. For vennene

O. J. Myhren, eldste broder.

Stevne og jubileum.

Med Guds vilje avholdes stevne i Breivikbotn i Finnmark, søndag og mandag den 18. og 19. august.

I forbindelse med stevnen blir avholdt jubileumsfest anledning 20 års frikirkesett på stedet. Predikende brodre og søstre og for øvrig Guds folk fra nære og nær, er hjertelig velkomne.

For vennene

Nils Stien.

Guds ords makt

Det engelske selskap «Scripture Gift Mission», der forærer stendring og sender bibel og bibel, ler til misjonsmarken, har et lite hefte ved navn «Guds Ord Verden over» samlet en rekke vidnesbyrd fra adskillige herrens tjenerer. Disse uttalelser fra verdens forskjellige egne fastslår en stemmig at der fra Guds eget utgår en underfull kraft til frelse for menneskesjele.

En misjonær i Fransk Bakke dia forteller således: En innfødd arbeidsmann som var ganske vakkert og så fordervert som noen og som ikke minst var grusomt mot sin egen hustru, fikk en dag en del av bibelen forært og lot seg annen lese høit for sig. Virkningen var nesten eioblikkelig og meget forunderlig. Selv ennu før han var omvendt hadde den kraft der er i selve ordet når det brukes av den Hellige Ånd forvandelt hans liv tilstrekkelig til å få hans hustru til å lenges etter å lære det budskap å kjenne, deane han hadde lært og skatte han alle sannheten, derefter bad de sammen om hjelp hos de kristne, de gjernere vilde kjenne mere til blets vei. Og så ivrige var de at de, enda før de hadde oplevet et personlig frelse, begge ga avkall på en god fortjeneste, fordi de derved var bundet til å arbeide om søndagen og således ikke kunde delta i gudstjenesten. Men vi så også et annet bevis på at den Hellige Ånd virker gjennom ordet. Like før de overga sig fullt til Kristus, bygget de sig et nytt hus, i virkeligheten nærmest et skur, og da det var ferdig bestod dette ektepar de kristne om å komme og holde bønn og bibellesning hos dem for således å innvie deres hjem til Herren. Kun få dage senere bekjente de frimodig at de trodde på Jesus og ønsket å bli døpt. Idag er det halvannet år siden; men begge vokste stadig åndelig. Av hele mitt hjerte slutter jeg mig til de mange andre der kan vidne om at Guds Ord når det blir brukt av den Hellige Ånd har en althetensgjerkraft i sig som formår å virke sjele omvendelse.

NUMMER 13.

Belgisk Kongo e
vanskeligste misj
skelig på mange m
berøkt som et f
sted for den hvit
for at meget er h
mere år er det e
med store vanske
misjonsarbeide de
i landspg og alle lande
misjonsstatjonene
flattes. Hertil
blir motstand de
sjonærer mot s
katske. Ved sin
på andre måter s
beide alt misj
evangeliske misj
ogso måttet bære
skap fra de belg
funksjonærers s
at det var en en
Dikke og en sven
blom som avslor
befolkningen av
katt «Etat livre
hadde konsesjon
inger og hvis d
Leopold. For å
produksjon blev
meist barbarisk
kjent var det
stem. Man feng
barn intill me
kvantum de ble
» blev også a
funksjonærer
man avskar de
kjonsledere. Det
dres over at re
mistrolsk og re
Denne utbyttn
terte i at bef
dig tilbake i A
en kom til ko
det minst var
byggere. Efter
det bare var
Disse tall er
absolutt pålite
ne fremgangs
kapitel i de n
landområde so
belgiske kolon
utskrekning, e
og befolkning
tioner.

Helbredelse v
forbudt i Ty

Ifølge daga
Kristensamfu
dets eiendom
nen er at de
praktiserer
Menighetens
er blitt utvi
er også besk
fiendtlige re
Hedenske r
går mot de